

Alguns sectors induïxen els menors a la prostitució per tal de traure profit econòmic.

ARXIU

Els Mossos, els menors i el mercat policial

És la brigada estrella dels Mossos d'Esquadra. Són homes de paisà però no reparteixen caramels a les escoles. Ho impedeixen. L'any 1986, després de dos anys de treballs previs, es creava oficialment la Brigada de Menors dels Mossos d'Esquadra. L'any 1990 ja no es podia dubtar de la seva utilitat. 2.200 casos en total, 300 denúncies per fugides de domicili amb un 98% d'èxits, 1.766 persones tractades a la central de policia de menors. Al despatx de la brigada hi pengen les conseqüències d'algunes de les seves operacions més espectaculars, com la confiscació de documents interns de la secta Niños de Dios: distintius intercanviats amb les policies d'Illinois, Montevideo o Lieja, per exemple. Manel Castellví, cap de la brigada d'investigació, s'explica en termes mercantils: "El 1986 ens vam adonar que no existia a Catalunya cap cos policial que dedicués una dotació específica a un tema tan important com aquest. Un 70% de les ordres dels tribunals tutelars de menors no eren complimentades. Hi havia una necessitat en el mercat policial de treballar en l'àmbit de menors". Una àrea a cobrir que no trepitjava els terrenys *naturals* de la Guàrdia Civil o la Policia Nacional. Tot i així, al cap de pocs mesos la policia nacional crearia la GRUME, la seva pròpia i paral·lela brigada de menors per a l'àmbit específic de Barcelona, on, curiosament, ja no feia cap falta. Però, malgrat aquests entrebancs, el mateix any es crearia la primera

central de policia de menors de tot l'estat. "Una manera d'evitar la universitat del crim que eren les comissaries habituals", especifica Castellví. I s'inventen la coordinació, o l'Àrea de Menors, que centralitza l'arxiu de menors més important de Catalunya. Unes 14.000 fitxes sobre uns infants que es fan grans i que, "si delinqueixen de nou, coneguem tot el seu cercle social i familiar". De feina, a aquesta brigada, no li'n falta. Treballen en tres àmbits de l'argot judicial: protecció, reforma i ofici. La *protecció* inclou tota tasca de prevenció dels delictes contra els menors (maltractaments, desaparicions, abandonaments), i els mossos depenen, en aquest cas, de la direcció general d'Atenció a la Infància. La *reforma* inclou els delictes fets per menors contra la propietat o la persona i s'actua seguint ordres de la judicatura. En tots dos casos també es funciona a base de denúncies que es reben telefònicament, però en la paraula "ofici" és on s'acumulen les millors cartes d'aquesta brigada i de qualsevol: l'ofici és la investigació pròpia, aquella pista que la mateixa brigada i la seva xarxa de confidents és capaç de descobrir. A Castellví, se li nota que l'ofici l'entusiasma: "D'aquí sorgeix la desarticulació de les agències falses de *casting* que utilitzaven noies adolescents o la secta Niños de Dios". Però, a més, l'àrea de menors practica una poc normal lluna de mel amb els jutjats de menors: "Ens lliguem molt estretament amb la fiscalia de menors. És el funcionament clàs-

sic americà, d'una policia que treballa a les ordres directes d'un fiscal". El discurs de Castellví sembla rigorós i compacte. Però hi ha els límits.

En el complex entramat de la violència contra els menors, la prostitució infantil hi ocupa un pàgina essencial perquè al seu entorn s'hi mouen els intermediaris més sòrdids i els negocis més importants. També els riscos legals més extrems. I, fins i tot, una explicació proxenetista dels Països Catalans. Així ho argumentava Manel Castellví: "Al País Valencià, les xarxes de prostitució infantil són molt àmplies i el tràfic de menors ha arribat a estar perfectament integrat als circuits comercials de la prostitució. A Catalunya, sempre s'havia fet amb més discreció, però des de l'existència de la brigada és quasi impossible l'explotació de menors excepte en el cas de clients d'alt poder adquisitiu i de màxima confiança per als proxenetes". Es paga, i molt, per poder fer l'amor amb nens o nenes. Per tant, no sempre cal arriscar-se a passar per la comissaria de menors. A les Filipines la indústria del sexe infantil és una font de divises inqüestionable. Intocable. Ni Manel Castellví, ni els Mossos, ni la Interpol en pes hi té res a pelar. Quan algú pot pagar-se l'afició paidòfila, aquí o a Luzón, la paga. Un problema de cultura —ni que sigui sexual— no l'ha resolt mai cap policia. Encara que aquesta sigui sempre una altra qüestió.

O.M.